

ΕΤΟΣ Θ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1876. ΙΟΥΛΙΟΣ.

Συνδρ. έτησία, 'Αθηνών Δρ 1—

ΑΡΙΘ. 103.

'Εκαστον φύλλον τιμάται λεπ. 10.

'Επαρχιών » 1,20
'Εξωτερικού » 2—

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΡΙΟΝ.

η

'Η κυρά Καλή και η παρακαταθήκη της.

(Συνέχειν τὸς προηγούμενον ἀριθμὸν.)

'Ενῷ ταῦτα συνέβαινον εἰς τὴν ἀστρονομίαν, ἄλλο τι πρόσωπον ἐνδιαφερόμενον εἰς τὴν μαύρην ἐπήγε νὰ ἴδῃ τι ἀπέγεινε, διότι κατὰ τὴν συνήθειάν της δὲν τοῦς ἐπισκέφθη τὴν ἡμέραν ἐκείνην μὲ τὰ κουλούρια. Τὸ πρόσωπον τοῦτο ἦτο ὁ γλυκὺς ἄγγελος τῆς κυρᾶ Καλῆς,— ἡ νεάνις 'Ρόζα Σταύδενσον, τὴν εὖρος δὲ κοιτομένην ἐπὶ τῆς ψάθης της καὶ καταβεβλημένην ἀπὸ τὴν λύπην.

'Η κυρᾶ Καλή ἀνεγνώρισε τὴν γλυκεῖαν 'Ρόζαν εὐθὺς ἀφοῦ εἰσῆλθε καὶ τὴν ἐχαρέτησε μὲ ἄν μειδίημα πρὶν ἐκείνη ἀνοίξῃ τὸ στόμα της καὶ τῆς εἴπῃ τὸ «καλὴ ἡμέρα.»

«Ἐχάσαμεν καὶ σὲ καὶ τὰ κουλούριά σου, κυρᾶ Καλή,— εἶπεν ἡ 'Ρόζα, καθήσασα πλησίον καὶ λαβοῦσα τὴν χεῖρα τῆς μαύρης εἰς τὴν ἰδικὴν της. «Τί ἔγεινες; ἤκουσα, ὅτι ἦρο ἀσθενῆς, καὶ, ὡς βλέπεις, ἦλθον νὰ ἴδω τι κάμνεις.»

Οἱ τρυφεροὶ οὗτοι λόγοι ἤγγιζαν τὴν καρδίαν τῆς μαύρης καὶ τὴν συνεκίνησαν μέχρι δακρύων, τὴν ἔχαμαν δὲ νὰ ἐκφωνήσῃ ἀκούσιως, «ὦ καλὴ μου κυρία! Ὁμιλεῖς εἰς τὴν πτωχὴν Καλὴν καθὼς ἡ κυρία της συνεΐθετέ ποτε νὰ τῆς ὁμιλῇ!»

«Εἶσαι πολὺ ἄρρωστη; —ἐξηκολούθησεν ἡ 'Ρόζα ἐρωτῶσα τὴν κυρᾶ Καλὴν.

«ὦχι κυρία μου! ἡ πτωχὴ Καλὴ εἶναι νεκρὰ ἐδῶ, καὶ ζαλισμένη ἐδῶ!» εἶπεν ἡ μαύρη θέσασα τὴν χεῖ-

ρά της πρῶτον εἰς τὴν καρδίαν της καὶ ἔπειτα εἰς τὴν κεφαλὴν της.» Ὁ Παντοδύναμος μὲ ἔστειλε μεγάλην δουστιχίαν καὶ ἔπειτα μὲ ἀφῆσεν εἰς τὴν τόχην μου! καὶ τὰ δάκρυα ἤρχισαν νὰ βέουσι ποταμῆδον ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

— «Ὁ Παντοδύναμος,— ἐψιθύρισε μετὰ γλυκότητος ἡ 'Ρόζα εἰς τὸ οὖς τῆς κυρᾶ Καλῆς, κόψασα τὸ πρόσωπον ἐπὶ τοῦ προσώπου της,— Ὁ Παντοδύναμος δὲν ἐγκαταλείπει, οὐδὲ λημονεῖ τοὺς θεοὶ ἐμπιστευόμενοι εἰς αὐτόν. Ἄλλὰ 'πέ μου, Καλή, τί σὲ κάμνει νὰ θλίβῃσαι τόσο καὶ νὰ κλαίῃς; Δὲν ἔμποραῖς νὰ μὲ ἐμπιστευθῆς;»

Πτωχὴ μαύρη! ἐκράτησε τὸ μυστικὸν ἔσσην ἤλιπε περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν γονέων, ἀλλ' ἀφοῦ εἶδεν διὰ πᾶσα ἐλπίς ἐξέλειπε καὶ τὰ παιδιά ἔμμενον ἦδη παντέρημα, ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἐκμυστηρευθῇ εἰς τὴν καλὴν 'Ρόζαν. Ὅθεν ἀτενίσασα μὲ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἀγγελικὸν αὐτῆς πρόσωπον,— «Ὁ Κύριος,— εἶπε,— σὲ ἔπεμψεν ἄγγελον παρήγορον εἰς τὴν ἐσχάτην ταύτην ἀνάγκην μου καὶ θὰ σὲ ἐκμυστηρευθῶ τὰ πάντα καὶ πραγματικῶς τῇ διηγήθῃ ἔλην τὴν ἱστορίαν τῶν παιδίων καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἀφηνιδίας μεταβάσεως αὐτῶν εἰς τὴν Νέαν Ἰόρκην, προσθέσασα, «Ἐν ὅσῃ ἤλιπ'α, ὅτι οἱ κύριοί μου ἦσαν ζῶντες, ἡ ἐλπίς μὲ εἶδιδε θάρρος καὶ δύναμιν, ὥστε νὰ ἐργάζωμαι δι' αὐτά· ἀλλὰ τώρα ὅπου ὁ πλοῖ-αρχος Ἰερεμίας μὲ ἐδεδαίωσεν, ὅτι τοὺς ἐφόνευσαν, ἔχασα καὶ τὸ θάρρος καὶ τὴν δύναμίν μου καὶ εἶμαι ὡς νεκρά.»

'Ἡ διήγησις αὕτη καθ' ἑαυτὴν συγκινητικὴ, κατὰ τὴν ἔτι παθητικωτέραν διὰ τοῦ περιπαθοῦς τρόπου, μὲ τὸν ὁκοῖον ἡ μαύρη τὴν ἐξιστόρησε, καὶ συνεκί-

νησε την δεσπρινίδα 'Ρόζαν μέχρι δολογμῶν, καὶ ἐπὶ τινος στιγμῆς τὴν ἐμπόδιζαν ἀπὸ τοῦ νὰ ὀμιλήσῃ. Ἄφρῳ δὲ κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ τὰ αἰσθήματά της ἐξοργίζε τὴν χεῖρα τῆς μαύρης καὶ τῆς εἶπε,

«Ἀγαπητὴ Καλὴ, ἡ μήτηρ. ἦ τις ἡγάπα νὰ διδάσκη τὰ παιδιά ταῦτα περὶ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι τώρα μὲ αὐ-

των—τὸν Οὐρανόν. Τοῦτο ἔχεις τώρα νὰ κάμῃς, Καλὴ, καὶ ἂν τοιοῦτον ἔργον ἀξίξει τὸν κόπον νὰ ζησῇ καὶ νὰ ἐργασθῇ τις.»

«Ἀλλὰ πῶς δύναται ἡ πτωχὴ Καλὴ νὰ τὰ διδάξῃ τὴν πρὸς τὸν Οὐρανὸν ὁδόν, ἐνῶ αὐτὴ ἡ ἴδια ἂν τὴν γνωρίζει καλῶς;» εἶπεν ἡ μαύρη.

τόν. Ὁ κύριός σου προσέτι εἶναι μὲ τὸν Οὐρανίον του Βασιλέα, ἐλπίζω δὲ ὅτι οὐ θὰ παραδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὰ τέκνα των εἰς τὴν καλλιτέραν ἐκείνην γῆν, ὅπου ἂν ὑπάρχει χωρισμὸς, οὐδὲ λύπη, οὐδὲ δάκρυα.

«Πρέπει δὲ νὰ τὰ διδάσῃς ἢ ἀγαπῶσι τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ νὰ τὰ ὀδηγῇ εἰς τὴν πατρίδα

«Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ Παραδείσου εἰς ἅλους, ὅσοι τὸν ἀγαποῦν,— εἶπεν ἡ 'Ρόζα μετὰ ζωηρότητος. «Τὸ αἷμά του τὸ χοθὲν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ δύναται ν' ἀποπλύνῃ τὰς ἀμαρτίας ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου. Ὁ ἀγαθὸς Κύριος θὰ συγχωρήσῃ

δλον τὸ παρελθὸν σου καὶ διὰ χάριν τοῦ Χριστοῦ σὲ δεχθῆ εἰς τὸν οὐρανόν.»

«Καὶ τί ἄλλο χρειάζεται πλέον ἢ πτωχὴ Καλὴ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, παρὰ νὰ μάθῃ τὸν δρόμον, δι-στας φέρει εἰς τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ περιπατῇ αὐτὴ εἰς αὐτὸν καὶ νὰ ὀδηγῇ τὰ πουλάκια της ἐκεῖ;» ἀπεκρίθη μετὰ συγκινήσεως ἡ μαύρη.

Ἡ πτωχὴ μαύρη ἐγνώριζε πολλὸ ὀλίγον περὶ θρησκείας, καὶ ὅμως ἡ ἀμυδρὰ πίστις της ἀπεδείχθη ἄγκυρα τῆς ψυχῆς της· διὰ δὲ τῆς βοήθειάς της καλῆς Ῥόζας, μετ' οὐ πολλὸ ἔδωκε, νὰ λάθῃ πλήρη καὶ σαφῆ ἰδέαν τοῦ σχεδίου τῆς σωτηρίας διὰ πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ νὰ εἴρῃ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὸν φίλον καὶ σωτῆρα τῆς ψυχῆς της καὶ τὸν ὀδηγὸν αὐτῆς εἰς τὸν οὐρανόν.

Τελευταίον τὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια ἦσαν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον παίζοντα, μὴ γνωρίζοντα ὅτι μὲ τὴν κυρὰ Καλὴν ἦτο ἐξῆς τις κυρία, ἤνοιξαν αἰφνιδίως τὴν θύραν καὶ πρὸς μεγάλην των ἐκπληξιν εὐρέθησαν ἐνώπιον εὐγενεὺς τινὸς κυρίας, ἧς τὰ προσεκάλεσε φιλοφρόνως πλησίον της.

Τὰ παιδιὰ ἐφαίνοντο συρόμενα πρὸς τὴν νεάνίδα ὡς διὰ μαγνήτου· ἡ Λουίζα ἰδίως, καὶ τοὶ λιαν ἐντροπαλῆ, ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ τὴν θέσῃ ἐπὶ τῶν γονάτων της καὶ μάλιστα ἀκούμβησε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ στήθους της ὡσανεὶ ἦτο εἰς τοὺς κόλπους της μητρὸς της, ἐνῶ ὁ Κάρολος ἔτριψε πρὸς τὴν κυρὰ Καλὴν.

«Πτωχὰ παιδιὰ! — ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ῥόζα, καὶ κόψασα ἐπέθηκε θερμὸν ἀλλὰ τρυφερὸν φίλημα ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ κορασίου, τὸ ὅποιον ἤλεκτρισθὲν ἐξ αὐτοῦ, περιέβαλε τὸν τραχήλον τῆς Ῥόζας μὲ τοὺς τρυφεροὺς βραχιονιάς της καὶ κατεφίλησε τὸν λαμὸν της, ἐκφωνήσασα διὰ κλαυθμυρισμῶν, «Ἡ μήτηρ μου! ἡ μήτηρ μου!» σφίγγουσα ἐπὶ περισσότερον τὸν τραχήλον αὐτῆς.

Ἡ σκηνή, ἡ ὅποια ἐπληροούθησε, δὲν δύναται νὰ περιγραφῆ διὰ λόγων. Ἡ μαύρη, ἡ νεανὶς Ῥόζα καὶ τὰ παιδιὰ, ὅλοι ἔκλαιον ἐκ συμπαιθείας καὶ χαρᾶς ὡσανεὶ ἀληθῶς ἡ μήτηρ τῶν παιδιῶν εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν!

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἡ κυρὰ Καλὴ ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου της θῆκην τινα, τὴν ὅποιαν ἐφύλαττεν ἐκεῖ μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὴν Ῥόζαν, εἰπούσα, «Τοῦτο λέγει περὶ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἡ πτωχὴ μαύρη δὲν δύναται ν' ἀναγνώσκῃ.» Ἦτο τὸ μικρὸν Εὐαγγέλιον, τὸ ὅποιον εἶχε πάρει κατὰ τὴν φυγὴν αὐτῶν ἐκ τοῦ οἴκου τῆς κυρίας της.

Ἡ Ῥόζα τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς μαύρης καὶ ἀνοίξασα ἀνέγνωσεν ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος,

«Τῆ Ἐλίζα Λατουρέττ παρὰ τοῦ Ἀγαπητοῦ της συζόγου. Εἰς Κύριος, μία πίστις, ἓν βάπτισμα!»

Ἡ θεὰ τοῦ βιβλίου ἐκείνου ἀνεζωπύρρισε τὰς ἀναμνήσεις τῆς μικρᾶς Λουίζας, ἧς εἰσέει ἐκάθητο ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Ῥόζας καὶ ἐξέσειπεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της νέα δάκρυα.

«Ἀφήσατε τὰ παιδιὰ νὰ ἔλθωσι πρὸς ἐμὲ καὶ μὴ τὰ ἐμποδίζετε, — ἤκούσθη ἡ γλυκεία φωνὴ τῆς Ῥόζας, ἀναγινωσκούσης, — «ἐδίωξι τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.» Ὅλοι εἶναι τέκνα τοῦ Χριστοῦ ὅσοι ἐλπίζουν εἰς αὐτόν.

Ἡλεκτρικὸν ρεῦμα διήλθε διὰ τῶν νεύρων τῆς μικρᾶς Λουίζας ἐνῶ ἡ κυρία Ῥόζα ἀνεγίνωσκεν ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου τοὺς λόγους τούτους καὶ τὴν ἔκαμε νὰ φιλήσῃ τὰ χεῖλη της μετὰ παραδόξου χαρᾶς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της.

«Δὲν δύναμαι νὰ σταθῶ περισσότερον τώρα, — εἶπεν ἡ κυρία Ῥόζα προσπαθήσασα νὰ ἐγερθῆ.

«Δὲν σὲ ἀφίνω νὰ φύγῃς — ὦ! μὴ φύγῃς! μὴ φύγῃς!» ἐκραύγασε μετ' ὀλοφυρμῶν ἡ Λουίζα κρημασθεῖσα ἀπὸ τοῦ τραχήλου της.

«Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπάγω, ἀγάπη μου, — εἶπεν ἡ κυρία Ῥόζα φιλήσασα τὸ κοράσιον, θὰ ἔλθω ὅμως πάλιν νὰ σᾶς ἰδῶ — ναί, θὰ ἔρχωμαι πᾶσαν ἡμέραν νὰ σᾶς ἐπισκέπτομαι καὶ νὰ ἀναγνώσκω διὰ σᾶς καὶ τὴν Καλὴν ὀλίγον ἀπὸ τὸ εὐλογημένον τοῦτο βιβλίον.

Πότε; εἰς ποίαν ὥραν αὔριον; ἠρώτησε περιπαθῶς τὸ κοράσιον, ἐνῶ ἡ κυρὰ Καλὴ ἔστοιχε μὲ ἀνοιχτὸν τὸ στόμα ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπόκρισιν.

«Αὔριον εἰς τὰς ἑνδεκα τὸ πρωῖ, — εἶπεν ἡ κυρία Ῥόζα πρέπει νὰ ἦσθε εἰς τὸ παράθυρον νὰ με περιμένετε· σᾶς ὑπόσχομαι δὲ ὅτι δὲν θὰ περιμένετε πολλὴν ὥραν.»

Ταῦτα εἰπούσα ἀπεχαιρέτησε τὰ παιδιὰ καὶ τὴν μαύρην καὶ ἀπῆλθε τρέμουσα ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, τὴν ὅποιαν ἐδοκίμασεν ἐν τῷ μικρῷ ἀλλὰ καθαρῷ ἐκείνῳ δωματίῳ τῶν ἀγνώστων ἐκείνων προσώπων.

(Ἐκολουθεῖ.)

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ ΤΟ ὍΠΟΙΟΝ ΥΠΗΚΟΥΕ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ.

«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου...» (Ἐξ. κ')

Ὁ Γεώργιος Οὐασινγκτὼν ἐγεννήθη ἐν Βιρτζίνια, μὲ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς 10)22 Φεβρ. 1732 ἐκ γονέων εὐγενῶν. — Παιδίον ἔτι ὢν ἠγάπα οὐ μόνον τὰ βιβλία, ἀλλὰ καὶ τὰ παγνίδια, ὅτι δ' ἐπεχείρει νὰ κάμῃ τὸ ἔκαμε μὲ ἄλην του τὴν καρδίαν καὶ δύναμιν, καὶ οὕτω πρέπει νὰ κάμῃ καὶ τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἐπιθυμεῖ νὰ γείνη ὠφέλιμον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

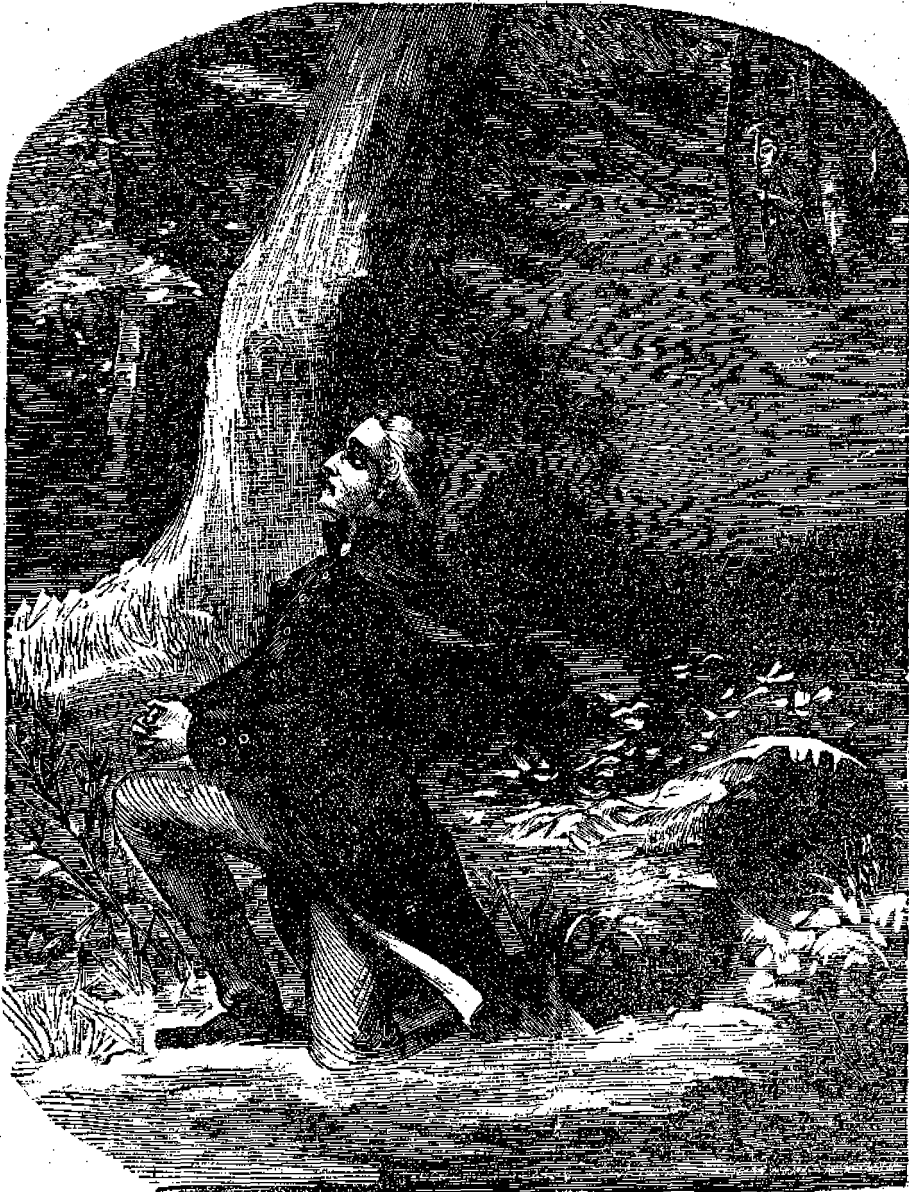
Τοῦ Οὐασινγκτὼνος οἱ γονεῖς ἦσαν εὐσεβεῖς καὶ συνετοί, ἰδίως

ἡ μήτηρ του, ἤτις καὶ τὸν ἀνέβρισε κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, ἐν-
σπεύρασα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ τὰς ἀρετὰς τῆς εὐσεβείας, φιλα-
ληθείας καὶ εὐκρινείας.

Ἐξαετῆς μόλις ὡν ἔλαβε παρὰ φλοῦ πέλκων, τὸν ὁποῖον
ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ εἰς μίαν ὥραϊαν κερασίαν, τὴν ὁποῖαν διὰ
μεγάλῃς δακρύνης εἶχον φέρει ἐξ Ἀγγλίας. Ὁ πατήρ τῆς ὠρίστη
εὐφρόν τὸ δένδρον κατακομμένον καὶ ἤρῳτα ποίος τὸ ἔκοφεν.

καὶ ἐκουεῖσθαι εἰς ἰσκαίαν πωλάριον τῆς μητρός του καὶ
περὶ αὐτοῦ ἐπῆνω εἰς τινὰς κέτρας, αὐτὸς μὲν ἐσώθη
ἀλλὰ τὸ πωλάριον ἐφρονέθη, δὲν ἐκρυφεν ἀπὸ τὴν μητέρα-
του τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Ὑάσιγκτὸν εἶχε πολλὰς ἀρετὰς· ἦτο εὐγενὴς καὶ γλυκὺς
τοῦς τρόπους καὶ, ὡς φαίνεται ἐκ τινος ἡμερολογίου, εἰς τὸ ὁ-
ποῖον εἶναι γεγραμμένοι κανόνες τοῦ πᾶσι κρεπτα νὰ φέρεται

Ὁ Ὑάσιγκτὸν κατ' ἴδιον προσευχόμενος.

Ὁ Γεώργιος ἤκουσε τοῦτο καὶ ἐπὶ τινὰ στιγμῶν, ἔμεινε σὺν-
πληρὸς, ἔπειτα δ' ἔτρεψε πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπεν, «Ἦγὼ, ἐγὼ, πάτερ
ἐκοῦσα τὸ ὠραῖόν σου δένδρον· δὲν δύναμαι νὰ εἰπω ψεύματα!»

Ὁ Ὑάσιγκτὸν ἔλασε τὸν πατέρα του ἐνδεκαετῆς, ἀλλὰ δὲν
ἔπαυσε νὰ ὑπακούῃ καὶ ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του· εἰς τοῦτο
ἐξέλεγε τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν χρησιμότητά του.

Ἄλλοτε πάλιν, ὅταν ποτὲ ἰκεύσας, τὸ ὠραῖόν ἀλλ' ἀπέθλων

καὶ νὰ ὁμιλῇ εἰς τὸ σχολεῖον, ἐγρυμναζέτο εἰς αὐτάς.

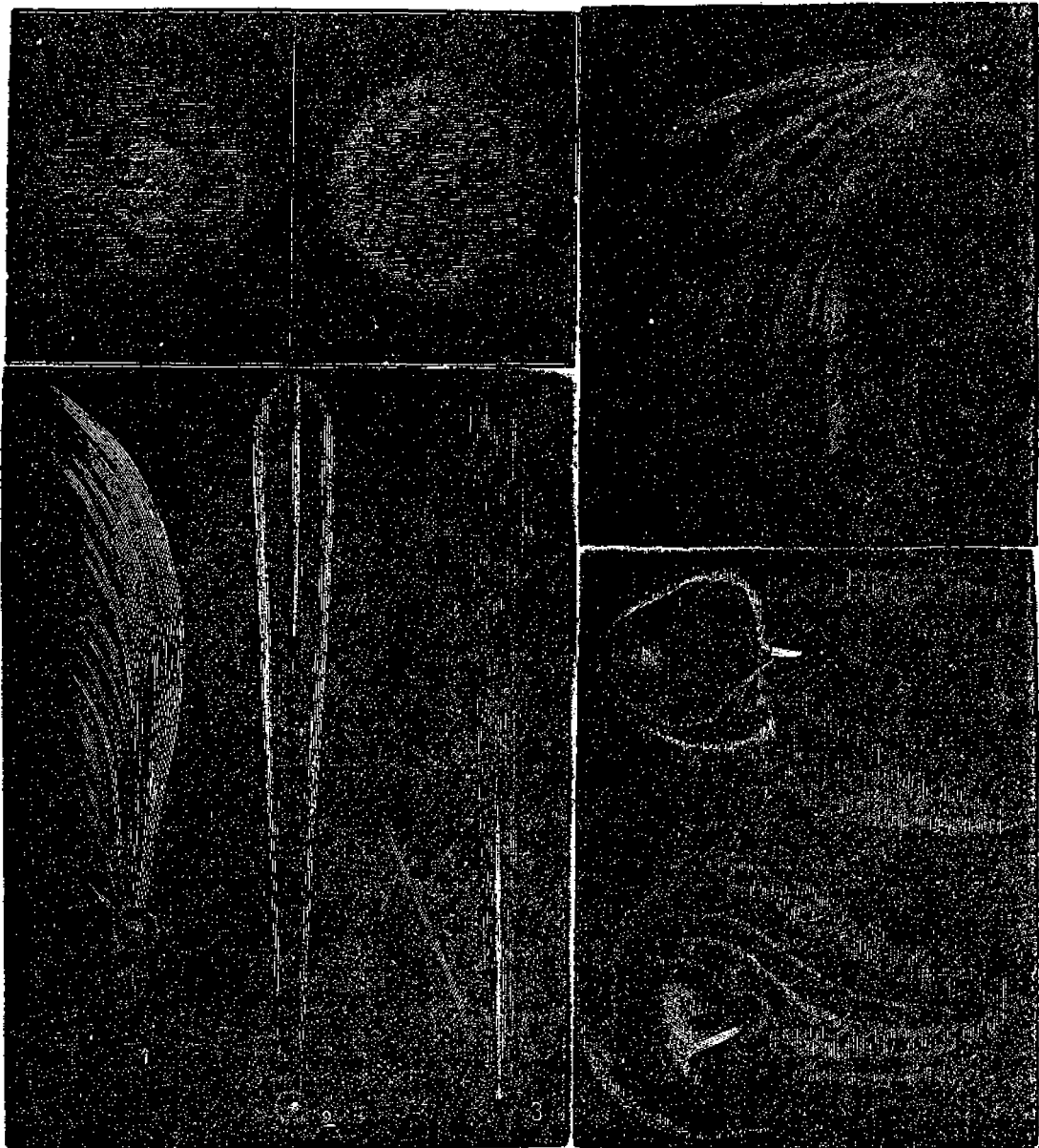
Ἦτο ἀκριβὴς εἰς ὅλας τὰς ὑποσχέσεις καὶ ὑποθέσεις του καὶ
διὰ τοῦτο εἰς τὸν ἰδιαίτερον γραμματέα του, ὅστις ἠθέλησε πο-
τε ν' ἀποδώσῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἀρχοποιίας του εἰς τὸ ὠρολό-
γιόν του, ἠσώχως εἶπε, «Λοιπὸν ἢ σὺ πρέπει ν' ἀλλάξῃς τὸ ὠ-
ρολόγιόν σου, ἢ ἐγὼ τὸν γραμματέα μου!»

Ἦτο προσέτι ἐπιμελής, δραστήριος, ὑπομονητικὸς, ἐμψρων,

γενναῖος εἰς τὰς μάχας, καὶ φιλάνθρωπος καὶ περιποιητικὸς εἰς πάντας.

Ἡ βέλτεσθ θύμῃ τῶν ἀρετῶν του, τὴν ὁποῖαν ἡ ἀγαθὴ μήτηρ του ἐνωρὶς ἀνεφύττωσεν εἰς τὴν καρδίαν του, ἦτο ἡ ἐδούβεια, καὶ εἰς ταύτην ὀφείλει ἡ ἀμερικὴ καὶ ὁ κόσμος τὸν χαρακτῆρα τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός.

Τοσαύτη ἦτο ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ ἐξάρτησις του, ὥστε οὐδὲν ἐπεχείρει ἄνευ προσευχῆς. Ἰδίως πρὸ πάσης μάχης συνέβη' εἰς νὰ ἀποχωρεῖ εἰς πρῶτον μέρος καὶ νὰ ζητῇ τὴν θεῖαν ἀνεπιτήρην. Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ τὸν Ὀυάσιγκτῶνα κατὰ μόνον προσευχόμενος (ἡ συνέχεια εἰς τὴν διδόχην σελίδα.)

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ,

(Συνέχεια ἔς ἀριθμ. 101.)

ΠΕΡΙ ΚΟΜΗΤΩΝ.

Κομηται, ὡς γνωρίζουν καλῶς οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται, εἶναι σώματα οὐράνια φωτεινά, ἔχοντα

συνήθως ἀστέρα τινὰ ὡς κεφαλήν καὶ κερφάλην φωτεινὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μακρὰν ὡς οὐράν· ἐνίοτε φαίνονται καὶ κομηται ἄνευ κεφαλῆς καὶ ἄνευ οὐράς,

ὡς δεικνύουσιν αἱ εἰκονογραφίαι, τὰς ὁποίας παραθέτομεν ἔνταῦθα.

Μέχρις ἐσχάτων σχεδὸν οἱ κομήται θεωροῦντο ὡς φαινόμενα ἐξαισία — ὡς πρόδρομοι μεγάλων καὶ φοβερῶν συμβάντων τὴν δημόδιη δὲ ταύτην δεισιδαιμονίαν ἐνίσχυσεν ἡ ἐμφάνισις τινῶν ἐξ αὐτῶν πρὸ τῆς γεννήσεως ἢ τοῦ θανάτου μεγάλων τινῶν ἀνδρῶν, ἢ πρὸ τῆς ἐλευθέρσεως ἢ μετὰ τὸ πέρας· μεγάλου ἢ φοβεροῦ τινος συμβάντος, οἷον πολέμου, σεισμοῦ, πανώλους, πείνης, κλ.

Ἄλλὰ καὶ παρ' αὐτῶν τῶν Ἀστρονόμων οἱ κομήται θεωροῦντο ὡς οὐράνια σώματα πολὺ ἐξαισία· διότι οὔτε πόθεν ἤρχοντο, οὔτε ποῦ ἐπορεύοντο, οὔτε ἐκ τίνος ὕλης συνίσταντο ἐγνώριζον.

Τὴν σήμερον ὅμως οἱ ἀστρονόμοι βοηθούμενοι, ὑπὸ ἰσχυρῶν τηλεσκοπίων καὶ ἄλλων ἐργαλείων καὶ παρατηρήσεων κατώρθωσαν νὰ φθάσωσιν εἰς πιθανὴν τινα λύσιν τοῦ μυστηρίου, τὸ ὁποῖον περιέβαλε τὰ θαυμάσια ταῦτα οὐράνια σώματα.

Κατὰ τὰς νεωτάτας, λοιπὸν, ταῦτα παρατηρήσεις καὶ ἀνακαλύψεις, οἱ κομήται ἀποτελοῦν μέρος τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, ἐπομένως συνίστανται ἐκ τῶν αὐτῶν συστατικῶν καὶ ἀκολουθοῦν τοῖς αὐτοῖς γενικοῦς νόμοις τῆς φύσεως, οἵτινες κυβερνοῦν καὶ τὰ λοιπὰ οὐράνια μέλη τοῦ συστήματός μας: τὸν ἥλιον δηλ. τοὺς πλανήτας καὶ τοὺς δορυφόρους των.

Ὡς φαίνεται δὲ, οἱ κομήται ἔχουσι στενὴν σχέσιν μὲ τὸ σύστημα τῶν μετεώρων, διότι κινοῦνται ἐντὸς τῆς ζώνης αὐτῶν καὶ μόνον διὰ τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς τὸ σύστημα τοῦτο δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσι πολλὰ φαινόμενα συνδεόμενα μὲ αὐτούς.

Μεταωρικά συστήματα, ὅπως καὶ ἄλλοτε εἴπομεν, εἶναι ἀβροτόματα ὕλης, ἀποτελούσης σώματα ποικίλων καὶ ἀπειρῶν μεγεθῶν· ἐκ τούτων δὲ σχηματίζονται οἱ ἀερόλιθοι, οἱ διάττοντες ἀστέρες, τὸ ζωδιακὸν φῶς καὶ αὐτοὶ οἱ κομήται.

Ἐχρησάμευσαν δὲ ἀρχικῶς πρὸς σχηματισμὸν τῶν Ἡλίων, τῶν πλανητῶν, καὶ τῶν δορυφόρων αὐτῶν, καὶ εἰς αὐτὰ ἐπί τῆς ἐπιφανείας των χρησιμεύουσιν ὡς τροφαὶ πρὸς ἀναπλήρωσιν καὶ διατήρησιν τοῦ φωτός καὶ τῆς θερμότητος ἐκείνων ἐξ αὐτῶν, οἵτινες εἶναι εἰς αὐτὰ ἢ ἀεροειδῆ διάπορον εἴτε πυριφλεγῆ κατάστασιν.

Ἐννοεῖται, ὅτι τοιαῦτα συστήματα πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἅπασιν ἐν τῇ σύμπαντι καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις διεσπαρμένα.

Τινῶν ἐκ τῶν φανεύτων κομητῶν προσδιορίσθη ὁ χρόνος τῆς περὶ τὸν ἥλιον περιστροφῆς των, ἄλλων μὲν εἰς αὐτὰ ἀγνωστος.

Ὁ πρῶτος, ὅστις εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 17ου αἰῶνος ὤρισε τὸν χρόνον τῆς περὶ τὸν ἥλιον περιστροφῆς ἐνὸς κομήτου, ἦτο ὁ ἀγγλος Χάλλεϋ, ὅθεν καὶ ὁ κομήτης ἐκεῖνος ὠνομάσθη κομήτης τοῦ Χάλλεϋ, καὶ ἐκτελεῖ τὴν περιόδον του ἀκριβῶς εἰς 76 ἔτη.

Μετ' αὐτὸν ἄλλοι ἀστρονόμοι ὤρισαν τὸν χρόνον τῆς περὶ τὸν ἥλιον περιστροφῆς ἄλλων κομητῶν εἶναι δὲ πολλοὶ πιθανόν, ὅτι μὲ τὸν χρόνον ὄλων τῶν φαινομένων κομητῶν ἡ ἐπάνοδος θέλει ὀρίσθῃ.
(ἀκολουθεῖ.)

ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΡΠΑΚΤΙΚΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

Τὸ 1873 λέγει ὁ κύρ. de Saurie, ἐπῆρα πέντε μικρὰ ἱεράκια ἀπὸ τινος ψαλιᾶς κσιμένης εἰς τινα ὑψηλὸν πύργον καὶ τὰ ἔθεσα εἰς κλωθῖον ἐπὶ τοῦ ἐξώστου μου. Οἱ γονεῖς των, οἵτινες μετ' οὐ πολλοῦ ἡμεῶν, ἤρχισαν εὐθύς νὰ τὰ φέρωσι φαγητῶν, ἐθαύμασα δὲ ἰδὼν, ὅτι τοῦτο ἦτο λίαν πλουσιοπάροχον, συνιστάμενον ἐκ δώδεκα ποντικῶν, τεσσάρων μεγάλων σαυρῶν καὶ 32 τυφλοποντικῶν! Γεῶμα ἐπίσης πλουσιοπάροχον τὰ ἔφραγον καθ' ἑκάστην ἐπὶ ἓνα μῆνα. Μίαν δὲ μόνην φορὰν ἐφέρθησαν δεκαπέντε ποντικοί, δύο πηλάκια, καὶ εἰς νέος λαγός.

Τὸ παρελθὸν ἔτος ἔκαμον τὸ αὐτὸ πείραμα καὶ ἔσχον τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Ἐν δὲ μόνον γεῶμα συνίστατο ἐκ δώδεκα νέων ἀχρόνων, ἐνὸς κορυδαλοῦ, τριῶν τυφλοποντικῶν καὶ ἐνὸς ἀκανθοχοίρου. Οἱ γονεῖς πάντοτε ἔτρωγον τὰς κεφαλὰς τῆς λείας των, καὶ ἐμάθησαν ὀλίγα περὰ ἀπὸ τὰ πτηνά. Ὅταν δὲ ἦλθον εἰς τὸν ἀκανθοχοίρον, τὸ μόνον μέρος, ὅπερ δὲν ἔφαγον τὰ ἀδθηράγα ἐκεῖνα μικρὰ πτηνά, ἦτο τὸ δέρμα τῆς βράχως, τὸ ὁποῖον ἦτο παρὰ πολλὸν τραχὺ διὰ τοὺς στόμαχούς των! Εἰς ἓνα μῆνα τὰ πέντε μικρὰ γεράκια κατέφαγον, διὰ στρογγύλων ἀριθμῶν, 420 ποντικοὺς μικροὺς καὶ μεγάλους, 220 τυφλοποντικῶς καὶ 138 σαύρας!!!

Βεβαίωτα ἡ ἀπώλεια δώδεκα ἰχθύων καὶ ἐνὸς κορυδαλοῦ ἐπληρώθη ἀφθόνως διὰ τῆς καταστροφῆς τοσοῦτων φθοροποιῶν ζώων ὑπὸ τῶν πτηνῶν τούτων, τὰ ὅποια συνήθως οἱ ἄνθρωποι θεωροῦν τόσον βλαπτικὰ καὶ τὰ καταστρέφουσιν ἄνευ ἐλέους!

Πόσον σφάλλουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐπικρίνοντες τὸν Θεὸν διὰ τὴν δημιουργίαν πολλῶν ὄντων, βλαπτικῶν κατ' αὐτούς εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ πόσον βλάπτουσιν ἑαυτούς φονεύοντες τὰ ὄντα ταῦτα!

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

— Έάν θέλεις ν' αγαπάσαι ἀπὸ τῶν φίλων, τοὺς φίλους πρέπει νὰ περιποιηθῆαι καὶ εὐεργετῆς.

— Διογένης ὁ Σινωπεὺς ἐρωτηθεὶς εἰς ποῖον μέρος τῆς Ἑλλάδος εἶδεν ἄνδρας ἀγαθοὺς ; εἶπαν, Ἄνδρας μὲν δὲν εἶδον παθενά, παῖδα; δὲ εἰς μόνην τὴν Λακεδαιμόνα..»

— Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος, ἐπειδὴ φίλος τις τὸν παρεκάλεε νὰ δώσῃ ἐνόρκως ψευδῆ μαρτυρίαν, εἶπεν εἰς αὐτόν, ὅτι ἦτο φίλος μέχρι βωμοῦ, ἢ καθὼς λέγομεν σήμερον μέχρι τοῦ Ἐδαγγελίου, διότι οἱ ἄρχαιοὶ ὠρκίζοντο θέτοντες τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ἔνθα ἐθυσίαζον, ὅπως σήμερον οἱ ὀρκιζόμενοι θέτουν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ Ἐδαγγελίου.

— Ὁ αὐτὸς ἐμακάριζε τὸν ἑαυτὸν του κατὰ τὴν ὄραν τοῦ θανάτου του, διότι οὐδεὶς ἐμαυροφόρεσεν ἐξ αἰτίας του.

— Ἐπειδὴ παρεκίνησε τις ποτὲ τὸν Λυκούργον τὸν Λακεδαιμόνιον νὰ κηρύξῃ εἰς τὴν Σπάρτην δημοκρατίαν, ὁ Λυκούργος εἶπε, «Κάμα σὺ πρῶτον, καλότοχε, δημοκρατίαν εἰς τὴν οἰκίαν σου ! »

— Ὁ Ἀγρολαος ἔλεγεν, ὅτι οἱ κατοικοῦντες τὴν Ἀσίαν ἦσαν μὲν ἦσαν ἐλεύθεροι ἦσαν κακοὶ, ἦσαν δὲ δοῦλοι, καλοὶ !!

— Αἱ ποικιλίαι μηχαναὶ, αἵτινες ἐστάλησαν εἰς τὴν ἐν Φιλαδελφίᾳ διεθνή ἐκθεσιν καὶ αἱ ὁποῖαι ἀνέβαινον εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας, ἐτέθησαν ὅλαι ὁμοῦ εἰς κίνησιν διὰ μῶς ὑπὸ παρμεγέθους τινὸς ἀτμομηχανῆς 1600 ἵππων δυνάμεως διὰ τῆς πίεσεως ἐλατηρίου τινὸς ὑπὸ τε τοῦ Προέδρου Γράντ καὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Βραζιλίας.

— Ἡ ΚΙΝΑ εἶναι χώρα τῶν παραδόξων ὑπὸ πολλὰς ἐπιφύσεις· ἔτι καὶ εἰς τὸν τρόπον τοῦ ἀστειεῖσθαι οἱ κινέζοι εἶναι ἰδιότροποι διότι ἂν καὶ ἀγαποῦν καὶ ἀρέσκονται εἰς ἀστειότητας, θεωροῦν ὅμως ἐπίση; ταπεινωτικὸν νὰ πλάσωσιν οἱ ἴδιοι ἀστειότητας, ὡς καὶ νὰ ψῆζον τσαῖ !

Τὶ κάμνον λοιπὸν, πρὶν ὑπάγουν εἰς συναναστροφὴν τινα ἀγοράζουσι ἕκ τινος ἐργαστηρίου ἀστειοχάρτων (διότι ἐν Κίνα ὑπάρχουσι πολλὰ ταῦτα ἐργαστήρια) δύο δεμάτια χαρτιῶν ὁμοίων μετὰ παιγνιόχαρτα· εἰς τὰ ἐν τούτων εἶναι χαρτιὰ, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι τυπωμένα ἀστειότητες, εἰς τὸ ἕτερον χαρτιὰ φέροντα ἀποκρίσεις ἀστείας ἀντιστοιχοῦσας εἰς τὰς ἀστειότητας τοῦ ἄλλου δέματος.

Οὕτως ἐφοδιασμένος ὁ κινέζος πορεύεται εἰς τὴν συναναστροφὴν καὶ ἀρχίζει συνομιλίαν μετὰ τινος,

διαρκούσης δ' αὐτῆς ἐξάγει μετὰξὺ ψυχρότητος ἐκ τοῦ κόλπου του τὸ δεμάτιον τῶν ἀστειοτήτων καὶ λαμβάνει ἐν χαρτίον ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ ἐγχειρίζει μετὰ τινος προσποιημένου μειδιάματος εἰς τὸν μεθ' οὗ συνομιλεῖ· οὗτος δὲ βάλει τὴν χεῖρά του εἰς τὸν κόλπον του, ἐξάγει ἐξ αὐτοῦ τὸ δεμάτιον τῶν ἀποκρίσεων, εὐρίσκει τὸν ἀριθμὸν τὸν ἀντιστοιχοῦντα εἰς τὸ χαρτίον τοῦ φίλου του, καὶ τὸ ἐγχειρίζει εἰς αὐτὸν μετὰ τοῦ αὐτοῦ φιλόφρονος μειδιάματος καὶ οὕτω τελειώνει ἡ ἀστειότης των !!

Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ.

Ἵ Ἐθεὸς τὸν θάνατον, λυτρωτὴν τῶν πόνων, ἐπεμφεν εἰς ἄρρωστον ἄνδρα γεωπόνον νὰ τῷ δώσῃ ἀνεστὶ τῶν δεινῶν καὶ κόπων, καὶ εἰς ἀναπαύσεως νὰ τὸν φέρῃ τόπον. Ἐφθασεν ὁ θάνατος, κ' ἐπὶ τῆς κλύδης τοῦ πτωχοῦ ἐκάθησεν ὡς ἡ ὄρνις ἴσις. Στεναγμοὶ ἤκούοντο, αἰωγαὶ καὶ θρήνοι, ὅλη κατεσάετο στῆγ' ἡ καλαμίνη. Πέντε ἐξ ἀνήλικα καὶ ἀπὸ μητέρα ὄρφανὰ τὸν θνήσκοντα ἔκλαιον πατέρα. «Θνήσκεις, πάτερ ; ἔκραζον κλάιθην τῆς κλίνης καὶ ἡμᾶς ; τὰ ἔρημα ἄχ ! ποῦ μᾶς ἀρίνεις ; » Ἦκουσεν ὁ θάνατος καὶ τὰ ἐλοπήθη, οὐκ ἐπιμὸν ἠσθάνθησεν τ' ἄπανά του στῆθι. Ἄπρακτος ἐπέστρεψεν εἰς τὸν κρήν του, κ' ἐνταυτῷ φοβοῦμενος τὸν φρικτὸν θυμὸν του, ἄφωνος εἰς τ' οὐρανοῦ ἴστατο τὰς θύρας. —«Διαιτ, ὦ θάνατε, μὲ κενὰς τῆς χεῖρας ; » —«Διὰ τὰ παντέρημα εἰς θά προνοήσῃ, ἄβαν καὶ ὁ μόνος των βοηθὸς τ' ἀφήσῃ ; » —«Τρέξε ! εἶπ' ὁ Ἄναρχος, τρέξε ν' ἀποσπάσῃ, κλίθην ἀπὸ τ' ἄμετρα βάθῃ τῆς θαλάσσης.» Ἐκεῖ ἔξ εἰς τὴν θαλάσσαν, δέχως νὰ βραδύον, ὡς βολὴ ὁ θάνατος πίπτει μολυβδίνῃ, καὶ εἰς τὰ αἰράνια μετὰ τάχους ἴσου, φέρει τὸν ζητούμενον κλίθην τῆς ἀδύσσου. —«Θραυσὲ τον ! » Εἰς δάκτυλα δύο τὸν λαμβάνει, τὸν συντρίβει κ' ἔνδον του σιῶλῃς ζῶν ἐφάνη. Τότε ὁ Πανάγιος ἔκραξεν ὄργητος, καὶ ὁ θόλος ἔτραψε τ' οὐρανοῦ ὁ κοῖλος. —«Τὶς εἰς τὰ ἀνήλια βάθῃ, ἀποκρίσου ! κενυτηρεὶ τὸν σιῶλῃκα τοῦτον τῆς ἀδύσσου ; » «Τὶς ὁμοῦ δὲ ἅπαντα προνοεῖ τὰ ὄντα ; » «Τὶς γνωσκει μέλλοντα, πρότερα παρόντα ; » «Τὶς ἐμοῦ, ὦ κἀθάρμα ! κἀλλιον γνωρίζει ἢ ζωὴν ἢ θάνατον πότε νὰ χαρῆς ; » Κ' ἐν ταῦτοι τὸ σκῆπτρόν του αἶρ' ἡ δεξιὰ του, διδ' εἰς τὸ μεταφρῆνον μίαν τοῦ θανάτου, Ἦτραψε κ' ἐβρόντησε, τὸν κατακωφάινει, καὶ κωφὸς ὁ θάνατος ἀπὸ τότε μένει. Μάταια τὰ ὕψα του ὁ κλαυθμὸς μας κροδεῖ, δὲν ἀκούει δέσπον, θρήνους δὲν ἀκούει.

L. ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑΣ.

νον ἐν ἄρῃ χειμῶνος, ἐφ' ἣ γῆ ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ χιό-
νος, ἢ ἂν στρατός του ἐπασχεν ἀπὸ ψύχους, πείναν καὶ γυμνότη-
τα, καὶ ἐποπείλειτο ἀπὸ ἐχθρῶν ἰσχυρῶν ἐρωδιασμένον μὲ ὄ-
λα τὰ ἀναγκαῖα.

Εἰς μίαν τοιαύτην θέσιν ἰδῶν ποτε αὐτὸν ἀγγλὸς τις, ἀδὲν
παραξενεύομαι, — ἐξεφώνησεν, — ὅτι νικώμεθα ἀπὸ τοῦ ἀμε-
ρικανοῦ, ἀφοῦ ἐδηγούνται ὑπὸ τοιούτου ἀρχηγοῦ!!»

Καθ' ὅλον τὸν ἔξαετῆ ὑπὲρ εὐλευθερίας κατὰ τῶν ἀγγλων
ἀγῶνα ὁ Ὀυάσιγκτῶν ἐδείχθη οὐ μόνον ἱκανὸς καὶ γενναῖος
στρατηγός, ἀλλὰ καὶ φιλόδηρος καὶ περιποιητικὸς εἰς πάν-
τας, διὰ τοῦτο πάντες, φίλοι τε καὶ ἐχθροὶ, τὸν ἠγάπων καὶ
τὸν ἐζέβοντο.

Ὁ κίριος πόθος τῆς ψυχῆς του ἦτο νὰ ἴδῃ τὴν πατρίδα του
ἐλευθερὰν καὶ εὐτυχῆ. Ὅθεν καὶ ὅταν μετὰ τὸ πέρας τοῦ πο-
λέμου οἱ συμπολίται του τῷ προσέφεραν τὸ στέμμα, τὸ ἀπέρ-
ριψε, μετριοφρόνως εἰπὼν, ἀδὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ φέρω ἐν
τοιούτῳ βάρει!

Καὶ ἀφοῦ δὲ ἐκνήρθη ἡ δημοκρατία ὁ Ὀυάσιγκτῶν ἐξελέ-
χθη τρις Πρῶτος αὐτῆς τὴν τρίτην ὁμῶς φορὰν δὲν ἐδέχθη
τὸ ἀξίωμα, ἀλλὰ μεταβὰς εἰς τὸ παρὰ τὸν ποταμὸν Ποτόμακ
κτῆμά του, διήλθε τὰς ὑπολοιπὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του, καλ-
λεργῶν τὴν γῆν καὶ ὑπηρετῶν τὴν πατρίδα του διὰ τῶν 60
φῶν καὶ πεπειραμένων συμβουλῶν του.

Ὁ Ὀυάσιγκτῶν ἀπέθανε τὸ 1799 εἰς ηλικίαν 69 ἐτῶν, κλη-
ροδοτήσας εἰς τοὺς συμπολίτας του καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον
παράδειγμα ἀφιλοκεροῦς καὶ χριστιανικοῦ πατριωτισμοῦ, ἀ-
ξίου μίμησης παρὰ πάντων ὕθεν δικαίως ὠνομάσθη Πατὴρ
τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς πατρίδος του καὶ τὸ ὄνομά
του προφέρεται μετὰ σεβασμοῦ παρα πάντων. Εἰρήνη

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Στὸ σχολεῖον μὲν κηραῖω,
Πλὴν τὸ ἄλφα δὲν μαθαίνω.
Γράμματα κ' ἂν δὲν γνωρίζω,
Πλὴν τοῦς πάντας γραμματίζω.
Φῶς δὲν ἔχω, πλὴν ἀλλ' ὅμως
Σκοτεινὸς θά ᾔην' ὁ κόσμος,
Ὅταν ἀπ' αὐτοῦ ἐκλείψω,
Ἢ τὸ πρόσωπον καλύψω.
Δεδεμένους ὦν συνήθως,
καὶ ὑπηρετῶν τὸ πλῆθος,
Ἐκδιώκω τὴν δουλείαν
καὶ παρέχ' ἐλευθερίαν.
Καὶ τοι δὲ φωνὴν δὲν ἔχω,

Μηροσιχῆς τινος κατέχω,
Ὡς ἐνίοτε συμβαίνει
Ἄλλὰ τοῦτο τί σημαίνει;
Τῶρ' ἂν μὲ διχοτομήσης,
Καὶ ὡς ἀχρηστὰ ἀφήσης,
Τέσσαρα ἐκ τῶν ἐπτὰ μου
Τῶν γραμμάτων στὰ λοιπὰ μου
δ' ἂν τὸ πρέπον πνεῦμα θέσης,
Χωρὶς ἄλλο νὰ προσθέσης,
Ἄθος θὰ ἴδῃς ὠραῖον
Ἐκ τῶν μάλᾳ ζητητέων. Α.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ Μπαῦο αἰνίγματος.

* Ἀκνους—ἄου:—ουός—ουός—υῖ.

A=1 π=80 ν=50 ο=70 υ=400 ρ=200=801

Λύσις τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ προβλήματος.

1. 33.99.227=400.

* Ἐλυσαν τὸ μὲν αἰνίγμα οἱ ἐξῆς:

Ἐξ Ἀθηνῶν Γ. Σκουμπουρδῆς, Πειραιῶς Σοφία Σάντου,
Πατρῶν Σοφία Ν. Διπλαροπούλου, Σόρου Χρῆστος Δ. Ἀλε-
ξάνδρου, Κερκύρας Μαρία Τερζάκη, Κωνσταντινουπόλεως
Ἄντ. Γ. Ζωγράφος καὶ Δ. Π. Πορτοκάλου, Καλαμῶν
Ι. Α. Κουρτάκης, Τριπόλεως Ι. Δ. Γιαννόπουλος, Ἀταλάν-
της Ἐμμανουὴλ Αἰσθης, Γαλαξειδίου Ν. Ηλ. Μανιατόπουλος,
Λουτρακίου Χ. Ἀποστολίδης, Σμύρνης Ἄλ. Δ. Θέμελης, Ἀ-
ριουπόλεως Λεμονιά Ἀθ. Σακάκη, Χίου Π. Ν. Κουμαριανός.

Τὸ δ' αἰνίγμα καὶ πρόβλημα οἱ ἐξῆς.

Ἐξ Ἀθηνῶν Δ. Α. Μέρμηκας, ἐκ Πειραιῶς Μαρία Κυρια-
κοπούλου, ἐκ Χίου Ν. Π. Κουμαριανός, καὶ ἐκ Σόρου Ν. Π.
Σαρρῆς.

Τὰ ὄνόματα τῶν λυσόντων τὰ αἰνίγματα καὶ τὸν γρό-
φον τὰ ἐν τοῖς φύλλοις τοῦ τε παρελθόντος καὶ παρόντος μη-
νὸς θέλομεν δημοσιεύσει εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ἀγούστου. Πα-
ρακαλοῦμεν δὲ καὶ τοὺς μικροὺς ἡμῶν συνδρομητάς, πρὸ
πάντων τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, νὰ μᾶς στέλλωσιν ὅσον τά-
χιστα τὰς λύσεις των.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1. Ποῖος ἐκ τῶν Ἀποστόλων ἐφρονεῦθη πρῶτος; καὶ ποῦ;
- 2. Ποῖος Ἀπόστολος ἐσκόπευε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἰσπανίαν;
- 3. Ποῖον Ἀπόστολον ἐφυλάκισεν Ἡρώδης ὁ Βασιλεὺς διὰ
νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς Ἰουδαίους;

ΓΡΙΦΟΣ Α'.

Ὅρος τῆς Ἡλίδος

1821
1846 1862 1864
1832 1790
1874

πόλις τῆς Θράκης

Ὅστις λύσῃ μέχρις Ἰανουαρίου τοὺς Γρίφους θέλει λάβει εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐλευσομένου ἔτους διὰ κλήρῳ δῶρον ἀξίας 25 δραχμ.

Διεθνοῦσι: Ἀστέρως Ἀνατολῆς καὶ Ἐφ. Παιδῶν ἐν ἑδρῇ Ἐρμοῦ αριθ. 267. 267.